

ikke kan sige til dem: Der skal være en Kandidat, som I foretrække for en anden. Der kan være Partier og Grupper, som se saadan paa Tingene, at de ikke ville stemme sammen med andre, og dem skal man ikke tvinge dertil. Man kan heller ikke tvinge dem dertil ved det bundne Omvalg, men ved det frie Omvalg opnaar man, at de lige til det sidste have Ret til at arbejde for sig selv, og at de have Ret til at arbejde sammen med andre Grupper, som maaske heller ikke vilde komme med ved Omvalget.

Medens jeg er ved det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager), skal jeg endnu, fordi det fører mig over til andre Betragtninger, berøre hans Udtalelse om de kongevalgte. Det synes mig virkelig, som om hans Udtalelser derom have virket til, at hans elskede Fører har været noget forsigtigere i sine Udtalelser i Dag, end han var forleden. Det ærede Medlem fra Esbjerg var jo nemlig aabenbart ikke saa lidt betænkelig ved den Udtalelse, som forleden fremsattes af det ærede Medlem fra Ringkøbing, om de kongevalgte. Han fandt det nødvendigt for sit Vedkommende i alt Fald at fastslaa, at han stod paa det I. A. Hansenske Standpunkt, og han søgte tillige at forklare, at det stod det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) ogsaa paa. At dette ikke var Kærnen i dette ærede Medlems Udtalelser forleden, forekommer mig at være meget klart be-lyst af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), og det skal jeg ikke komme ind paa. Men det ærede Medlem fra Esbjerg fremsatte en besynderlig Udtalelse. Han sagde, at vel var han en Tilhænger af Tanken om de kongevalgtes Oploselighed, men han var paa den anden Side klar over, at et stort Mindretal, Højrepartiet som saadant og adskillige Folk indenfor de andre Partier, vilde føle sig krænket i deres Retsfølelse, i det Tilfælde de kongevalgte bleve „opløste“. Se, denne Interesse for Mindretallets Retsfølelse er jo overmaade smuk. Men den burde dog ikke være af den Art, at den kom til at gaa ud over Flertallets Retsfølelse. Flertallets Retsfølelse har dog ogsaa Krav paa at respekteres, og hvis det her i Landet er Flertallets Retsopfattelse, at de kongevalgte kunne „opløses“, saa er det den Retsopfattelse, der har Krav paa at trænge igennem, og det forekommer mig besynderligt, at det ærede Medlem her vil stille sig frem for det ærede Medlem fra Ringkøbing for at forsvare den Holdning, som denne indtog forleden, og som ikke

kunde føre til andet end til en Krænkel-
set netop af Flertallets Retsfølelse.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) kom jo nu til en Forandring af sin Anskuelse fra forleden. Han sagde blandt andet, at han forleden havde ladet det skinne igennem, at han havde Sympati for den I. A. Hansenske Opfattelse. Nu tror jeg nok, at ingen, der hørte det ærede Medlems Udtalelser, vilde driste sig til at paastaa, at denne Sympati skinnede klart igennem. Men jeg vil gerne spørge det ærede Medlem fra Ringkøbing, hvis det er Tilfældet, at han forleden lod Sympati for denne Opfattelse skinne igen-
nem: Hvad er det da, han bebrejder den højtærede Konseilspræsident? Er det det, at den højtærede Konseilspræsident ikke nøjedes med at lade sin Sympati skinne igennem, men klart udtalte sin Sympati? Men det ærede Medlem gik jo videre endnu i sine Forsøg paa at udviske Indtrykket af sine Udtalelser i Gaar. Han gik saa vidt, at han endogsaa gjorde Forsøg paa at fremstille sin Stilling i Landstinget som en mandig Holdning overfor Landstinget. Det, han nu vilde forklare os, var dette, at hans Svar i Landstinget paa Spørgsmaalet de kongevalgte havde været en Afvisning af Spørgsmaalet; han havde ikke svaret paa Spørgsmaalet, fordi det var noget, der ikke kom Landstinget ved; dette Spørgsmaal afgjordes andre Steder; Landstinget havde ingen Anledning haft til at spørge, derfor fik det intet Svar. Jeg tror, at hvis det havde været det ærede Medlems Ønske at give Landstinget netop dette Indtryk af sin Stilling, kunde han have udtrykt sig paa en bedre Maade. Jeg tror ikke, Landstinget fik det Indtryk, at det var det ærede Medlem, som mandigt afviste dets Spørgsmaal, fordi det ikke vedkom Landstinget. Men Forholdet er jo ogsaa det, at det er ikke blot Landstinget, det ærede Medlem har nægtet at svare. Det ærede Medlem har overfor Folketinget og overfor Befolkningen indtaget samme Holdning: ikke villet give Svar paa Spørgsmaalet. Var det ogsaa, fordi det ikke vedkom Folketinget, hvilken Stilling han indtog i den Sag, og fordi det ikke vedkom Befolkningen, hvilken Stilling han indtog?

Det forekommer mig, at der er overmaade meget i det ærede Medlems Politik, som tyder paa, at han synes, at hans Politik overhovedet ikke vedkommer nogen som helst anden, hverken Landstinget, Folketinget eller Befolkningen. Det var ogsaa get saadant, som var Hovednerven i hans Be-